

elka.
lők.
ózsató.
lemon.
Wolfsbühl
polna.
yfi.
mér rózsák.
irágaj. —

stóf élet-
zinjátékok.
ött és egy

ga. A ma-
Dulácska.
Szines táb-
frt 50 kr.
l. Második
n. 30 szi-
frt 70 kr.
d, a bré-
gyar ifju-
a. 94 kép-
2 frt.

erette, a
élet veszé-
szorozott
fordította
Kemény
50 kr.

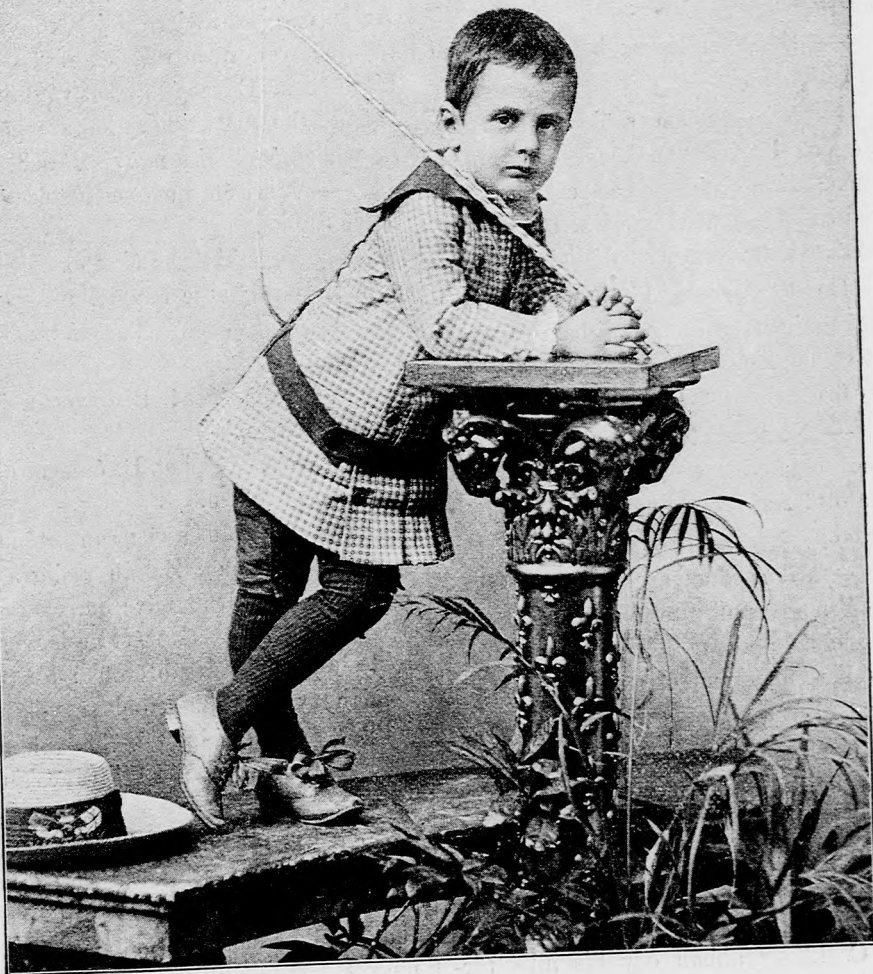
rténet je-
inak szi-
s honfiak
Jókedvű
ily tanár.
60 kr.

és elbe-
ermekek-
táblába
1 frt.

kötetei
3 frt.

eum-épület.
en.

KIS LAP

LORÁNT KARÁCSONYA. (Lásd a 390. lapon.)

XXXVII kötet, 25. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1889. deczember 22-én

ZOLTÁN TAPASZTALÁSAI.

— Elbeszélés. —

(Vége.)

KIS leányka, kinek az ijedségen kívül csakugyan nem volt egyéb baja, szépen föl is ült, és mivel Janka nem látszott aggódni, ő maga is megnyugodott és kérdé:

— Hát nem leszek beteg?... nem kell feküdnöm?

— Nem tartom szükségesnek. De ha éppen kedved van kényeskedni, nem bánom. Mára elvégezted a leczkédet, tölt-heted az időt kedved szerint. Ha feküdni akarsz, akkor nem jösz délutána sétára.

De már erre a kicsike úgy talpra ugrott, mintha soha semmi baja sem történt volna. Zoltán pedig ekkor, a helyett hogy örült volna, megvetőleg mondá:

— No tessék! Hát csakugyan nincs semmi baja. Jaj ezek a leányok! Hogy jajgatott! Azt hihette az ember, mindjárt belehal.

— Mikor te olyan kicsi voltál, ijedségedben te is úgy tettél, jól emlékszem rá, felelt Janka mosolyogva. Különbem most is te majdnem épen úgy meg voltál ijedve, mint a kicsike.

Ezt az igazságot Zoltán nem szívesen hallotta, de mert eltagadni nem tudta, inkább kiment. A kicsi leánykának pedig annyira nem volt baja, hogy mindjárt ebéd után már alig várhatta, hogy sétára induljanak.

Csakhogy abban egy kis hiba történt. Még ebédnél ültek, mikor távirat érkezett a mamától. Többféle dolgot elfe-

lejtettek, azokat elő kellett keresni, aztán a nénihez is el köllött menni és tőle valamit elkérni, azután mindent szépen össze csomagolni, levelet is írni, a csomagot postára feladni. Ebbe sok idő telik.

— Sajnálom kedveseim, de ma elmarad a nagy séta, mondá Janka. Csak itt az udvaron és a kertben játszogassatok. Aztán ozsonna idejére jőjjetek be.

Nagyon nem volt ez inyére a két kicsikének. Duzzogó arcot vágtak s maradhatatlankodtak, hogy hát azért ők mért ne mehetnének ki a nagy sétára?

— Mert én nem mehetek veletek, felelé Janka.

— No, elkisérem őket ez egyszer én, szólt Zoltán büszke nagylelkűséggel.

— Az nem lehet. Te nem tudsz rájok vigyázni.

— Nevetséges! Bizonyosan jobban tudok, mint te.

— No's, meglehet. De én nem hiszem, hát nem engedem.

Janka aztán szorgosan utána járt a maga dolgának, Zoltán pedig a kicsinyekkel kint volt az udvaron.

— Nevetséges! Mért ne legyen meg a kicsinyeknek ez az örömük? Megmutatom, hogy én sokkal jobb vagyok hozzájok. Jertek csak ide! Mondok valamit.

A két kis leányka kíváncsian szaladt hozzá.

— Figyeljetek rám! Elmegyünk sétálni, csak azért is. Majd én elvezetlek. De Jankának nem szabad róla semmit tudni. Mikor haza jövünk, majd nevetünk nagyot, hogy nélküle is megjártátok.

Lenkének és Tinikének nagyon tetszett ez a terv. Először is, mert az már

csak na
nak sét
beszél
tréfa le
hogy ne
hogy n
is kell
már tu
Ja
dolgot,
nem is
sőt mir
megkés

várják
békitem

En
Mikor
reit. A
elkészit
ment, h
zott, hi

Zoltán
nem na
haza.

La
kezdet
helyett
lók mé
már ép
tennie
végre b
vert ha
sárosan
A két k
lagra é

veled.

csak nagyszerű, hogy ők a bátyjukkal fognak sétálni, aki máskor csak ugy félvállról beszélt velök. Azután meg csakugyan jó tréfa lesz, ha majd elmondják Jankának, hogy nélküle is tudtak ám szépen sétálni, hogy nem történt semmi baj, s hogy nem is kell őket olyan nagyon félteni, mert ők már tudják, mit csinálnak.

Janka ezalatt szorgosan végezte a dolgot, melyet a mama rábizott. Jó ideig nem is ért rá, hogy egyébre gondoljon; sőt mire elkészült, már szinte félt, hogy megkésett.

— Zoltán és a kicsiség bizonyosan várják már az ozsonnát... no, majd megbékítem őket.

Erre azonban nem volt szükség. Mikor szétnézett, sehol sem látta testvéreit. Azt hitte, kint vannak a kertben; elkészítette tehát az ozsonnát, aztán kiment, hogy előhívja őket. De hiába kiáltozott, hiába kereste őket, nem kerültek elő.

— Nem lehet máskép, mint hogy Zoltán elvezette őket sétálni. No, az még nem nagy baj, csak épkézláb kerüljenek haza.

Lassanként azonban mégis aggódni kezdett. Az idő mult, az ozsonna ideje helyett már a vacsora is itt volt, s a sétálók még mindig nem kerültek elő. Janka már éppen arra gondolt, hogy valamit tennie köll a megkeresésök végett, mikor végre beállítottak. De hogyan! Valóságos vert hadsereg volt: piszkos, tépett ruhával, sárosan, kimerülten, alig vánszorogva. A két kis leányka oda vetette magát a pamlagra és keservesen nyögve panaszolták:

— Jaj! Soha sem megyünk többé veled... oh! Ez borzasztó volt! Janka...

kedves Janka... adj valamit enni, aztán fektess le!

Ez meg is történt s Janka lassanként megtudta, mi történt. Zoltán elvezette a kicsikéket és büszkén hetvenkedett, hogy vele majd olyan helyen fognak sétálni, a hol még nem is jártak. Elmentek az erdőcskébe s az nagyon szép volt eleinte. Ide-oda jártak, szaladgáltak, de mikor arra gondoltak, hogy itt az ozsonna ideje s haza kellene térni, akkor kitűnt, hogy nem tudják, hol vannak. Zoltán sem tudta, rossz irányban mentek, sokat bolyongtak, sirtak, féltak s már esteledett, mikor egy erdő-csösz utba igazította őket. Így aztán holtfáradtan valahogy haza értek, de az ozsonnától elestek. Nem is köllött nekik semmi, a vacsorából is alig ettek valamit, csak pihenni vágytak s nagyon elégedetlenül feküdtek le.

A nagy tréfából, dicsekedésből, melyre készültek, illetéknépen semmi sem lett, és Zoltán is nagyon csendes volt. Ő is legjobban szeretett volna lefeküdni és már hozzá is készült, de Janka így szólt:

— Hát a dolgozatodat holnapra mikor készíted el?

Igaz a! Ezt meg kell csinálni, mert reggel nincs idő. Milyen kár volt nem hallgatni délelőtt Jankára... most nem volna ez a nagy gond rajta... vagy legalább ne ment volna arra a szerencsétlen sétára, mely annyira kifárasztotta. Most már semmiképp sem volt kedve hivalkodni. Inkább felsóhajtott:

— Jaj, mikor készülök én el azzal! Olyan sok!

Nagy elkeseredésében készen volt rá, hogy Janka mindjárt gunyosan feleli:

— Ugy-e mondtam? Ugy-e figyelmeztettelek! Most aztán lásd, hogy boldogulsz.

De Janka éppenséggel nem szolt így, hanem inkább szelid jósággal mondá:

— No, most már csak fogj hozzá, minél előbb, annál jobb. Majd én segíték egy kicsit.

Nagyon megszégyenülve bámult Zoltán maga elé. Elfogadja-e a segítséget? Ezzel csuffá teszi magát, mikor eddig mindig gunyolta Jankát. De ha elutasítja, akkor meg bizonyosan nem készül el. Ami délelőtt pihent erővel könnyü feladat volt, az nehéz, most rettentően mikor olyan fáradt, hogy majd lecsukódnak a szemei.

Már csak hozzá fogott és egy szóval sem mondta, hogy Janka ne segítsen. Jól is tette, mert ha Janka nincs ott mellette, nagyon fura fonákságot irt volna a dolgozatába, de még el is aludt volna rajta. Janka azonban oly türelmesen, jókedvűen segítette, hogy Zoltán el is felejtette a fáradságát, s mikor valamiben megakadt, Janka mindjárt utba igazította.

Bizony kitünt, hogy többet tud. No de ez most nagyon jó volt, mert lassan-lassan szépen elkészült a dolgozat, Zoltán nyugodtan lefeküdt, nem köllött félnie, hogy másnap büntetést kap az iskolában.

Ez este, mikor lefeküdt, nem gondolt oly nagyon hetykén a lány-testvéreire.

Utoljára mégis meglehet, hogy azok is jók valamire, nem éppen nagyon sokkal állnak hátrább mint a jeles vitéz diákok. De most nem gondolkozhatott erről sokat, mert elnyomta az álom.

Másnap, mivel rendben volt a dolga, meg is pihent a fáradság után, már nem gondolkozott olyan szerényen és nagy kedve lett volna újra régi szokása szerint viselkedni. Hanem az a baja volt, hogy valami furcsa fájdalmat érzett a torkában.

Délután már csupa tűz volt a feje, a szeme égett, tántorogva járt. Nem tudta, mi lelte. Janka sem tudta, de látta, hogy baj van.

— Feküdjél le, mindjárt hivatom az orvosunkat.

Az orvos mihamar eljött és kivaltatta Zoltánt, hogy tegnap, mikor a nagy

LORÁNT KARÁCSONYA. (Lásd a 390. lapon.)

sétában rendkívül fölmelegedett, egy erdei forrás hideg vizéből hirtelen és mohón sokat ivott. Lenke és Tinike szerencsére nem tudtak lehajolni a mély szakadékban bugyogó forráshoz.

— Ebből bizony torok-lob lesz, mondá az orvos. Most aztán vigyázni kell, pontosan megtenni amit rendelék és nyugodtan feküdni.

— Oh, csak a mama itt volna! sóhajta Zoltán. Hivjuk haza a mamát, papát!

— Az nem szükséges, felelé Janka. Nem rontjuk meg a kirándulásukat. Még nagyot ijednének.

Csakhamar úgy tapasztalta Zoltán is, hogy nem szükséges. A kedves jó Janka oly gyöngéden, türelmesen ápolta, hogy talán a mama sem tehetne volna jobban. Biztatta, bátorította, mulattatta s közben arra is talált időt, hogy a két kis leánykának gondját viselje. Nehéz pár nap volt ez, de a derék leányka jó szívvvel és jó kedvvel végezte feladatát.

Zoltán pedig nem volt oly konok

és gonosz indulatu, hogy ezt be ne lássa. Mikor már jobban volt és föl is kelhetett az ágyból, hosszan elgondolkozott s egyszer aztán így szólt:

— Janka, édes jó Jankám, mennyivel különb vagy te nálamnál! Hányszor sértettek, bántottalak együgyü elbizakodottságban, mintha én sokkal különb volnék... pedig te okosabb is vagy, bátrabb is, gondosabb is, kitartóbb is minden jóban. Tudom én már most, hogy a szerint érünk többet vagy kevesebbet, amint cselekszünk.

Janka jószíviuen mosolygott és meglelte testvérét.

— Tudtam én, hogy majd egyszer okosabban fogsz gondolkozni. Remélem, nem is esel többé vissza régi hibádba. Nem is tette ezt Zoltán. Ószinte szeretettel ragaszkodott nővéreihez, kölcsönösen megbecsülték egymást s így aztán még sokkal boldogabb egyetértésben teltek el napjaik.

KARÁCSONYI LÁTOGATÁS.

*MOTT van, már látom!
Ott a kedves hajlék,
Mely után epedve
Annyiszor sohajtétk.*

*Palota van szebb, sok,
De nékem szebb nincsen,
El sem is cserélném
Semmiféle kincsen.*

*Füstöl a vén kémény,
Messzről kiáltja:
Tél, fagy, hó ostromol,
De mind csak hiába.*

*Odabent meleg van
A jó tüzhely mellett,
Ott vár rám az édes
Szülei szeretet.*

LORÁNT KARÁCSONYA.

(Képpel a czimlapon és a 388. lapon.)

TÉLI kertünk padján állva,
Ráhajolva oszlopára,
Hosszan eltünődöm én.
Melynek hallom büvös nesztét,
Boldogságos közeledtét:
Elmélázok, eltünődöm
Szent Karácsony ünnepén.

Messze távol határin túl
Kis Jézuska mostan indul
Mi hozzánk a földre le.
Két kis tömzsike kacsója,
Karja, öle, garabója,
A jó gyermekeknek való
Ajándékkal van tele.

S most, az égnek táborából,
Idvezült lelkek sorából
Kilép egy: »Ó, vigyed ezt!
Vigyed istenkém, ó vigyed,
Kis fiam nyakába tegyed!
A te képed ragyog rajta:
Aranyból egy kis kereszt.«

Aki engem úgy szeretél,
Kényeztetél, ölelgetél:
Te vagy, te vagy, jó apám!
Milyen vidám, boldog volnék,
Karjaidba hogy omlónék,
Hogyha nyájas beszédedet
Most is, most is hallanám!

Nagyszüleim, a szüleid:
Gyöngédséggel környeznek itt,
Bennem bírnak tégedet.
S mit veszek jótetteikben,
Ami felgyült szíveikben:
Enyém, enyém ez a hűség,
Enyém e nagy szeretet!

S az én mamám, az a kedves,
Aki felé szívem repdes,
Aki ápol, tanít, áld —
Föligazít a nagy égre,
Az ott lakó Istenségre —
Édes apa onnan néz le,
S ő is áldja kis fiát!

IMRUSKA VÁNDORLÁSA.

— Karácsonyi történetke. —

(Három képpel.)

ERŐFENYESEN ragyogott odakint a nap. Ragyogott, de nem melegített, s a nagy hó, mely elborította a földet, házfödeleket, egy csöpp kedvet sem mutatott az olvadásra. Csak csillogott, tündökölt a téli nap sugarában és ropogott az utcán járó-kelők lába alatt, mintha azt mondta volna:

— Most van az én uralkodásom ideje, úgy illik, hogy Karácsonykor fehér hó csillogjon, ropogjon.

Nem is volt ez ellen kifogása senkinek, aki éppen nem fázott a kemény hidegben. Az emberek a szép, kedves Karácsonyestére készültek és örültek a tiszta, világos téli napnak. Csakhogy persze nagyon különböző okokból örültek.

Amott egy nagy ház hátsó udvarának kicsinyke szobájában az a sápadt képű asszony azért örült, mert igen szép világos volt még az ő szobácskájában is, jól látott a munkájánál. Akárki is csodálkozott volna, ha nézi a munkáját. Nagyon szegényes volt az egész szoba, de ott az ablak melletti varró asztalkán mindenféle aranyos csipke, selyem feküdt. És ketten nagy szorgalmasan varrogattak, himez-

gettek: a sápadt képü asszony és egy már nagyocska leánya. Mellettök pedig egy hat-hét éves fiúcska állt és bámult. Sokáig szótlanul állt, de végre nagyot sohajtva megszólalt:

— Anyácskám... éhes vagyok!

— Még várnod kell egy kicsit, fiácskám. Ne türelmetlenkedjél, mert tudod, ma van Karácsony estéje s a Jézuska nem látogat el oda, ahol rossz gyermek van.

— Oh, én nem akarok rossz lenni. És ugy-e, eljön ide hozzánk is a Jézuska?

— Azt nem tudom, de majd te elmégy valahová...

Erre a leánya, ki ott varrogatott az anyja mellett, titkon megérinté az édes anyját és oda sugott:

— Anyácskám, el ne áruld! A tanító ur nem szeretné.

— No, hiszen mondom, hogy nem tudom, szólj az anya. De a fő az, hogy hallgatni kell a jó szóra. Holnap mindenkünk lesz bőven, hála a jó asszonyságnak, aki rám bízta ezt a munkát. Jó idején elkészülök vele és azt hiszem, szép is lesz, nem fog szégyent valani a karácsonyfák alatt.

A karácsonyfa említésénél a kis fiú elgondolkozott.

— Anyácskám... hát honnan jönnek a karácsonyfák?

— Az erdőből, Imruska, felelé a leánya mosolyogva.

— Onnan hozza a Jézuska?

— Persze! hagyta rá az anyja. Minden jó gyermeknek van ott az erdőben karácsonyfája és ilyenkor a Jézuska elhozza s mindegyiken az van, amit magának az kíván, a kinek viszi.

Imruska elhallgatott. Talán azon tűnődött, hogy ha ő is kapna karácsonyfát, valjon mi volna rajta? Most hamarjában nem igen tudott volna egyebet kívánni, mint egy nagy darab vajas-kenyeret. Mert nagyon éhes volt. És nem volt a háznál egy darab kenyér sem. De Imruska nem faggatózott többé azzal, hogy éhes. Tudta, hogy valahányszor ezt mondja, a jó mama mindig nagyon elszomorodik. Már pedig ő nem akarta szomorítani az anyját. Csak nézte hát tovább a munkát, mint készül a baba-ruha. Mert amit a mama és Juliska varrtak, az két pompás bábu ruházata volt. Már el is kezdték gyönyörűségesen felöltöztetni az ott heverő bábukat.

Még nem készültek el vele teljesen, mikor hirtelen fölnyilt az ajtó és egy mord arcú férfi bekiáltott:

— Micsoda dolog az, hogy a hó még mindig ott van a ház előtt? Talán azért engedtem el maguknak a házbéért, hogy mással végeztessenem a dolgot, melyet elvállaltak, mi?

— Nagyon sietős dolgunk volt, kedves házi ur... de mindjárt meglesz, mindjárt.

— No, meg is legyen! Nincs más sürgető dolog, mint amit én parancsolok. Mert ha kikergetem innen a lakásból az utcára, fagyba-hóba, akkor aztán sürgető lesz ugy-e, hogy hajlék alá kerüljenek? Csakhogy ingyen lakást nem olyan könnyű ám találni.

A sápadt özvegy asszony alázatosan mondá:

— Ne tessék haragudni, nagyságos ur, hiszen megteszünk mindent...

— Nem kell sokat beszélni, hanem

dologra! A leány fogja a söprüt és minden havat takarítani, maga pedig siessen föl hozzám a konyhába, szükség van segítségre, mert sok vendégem lesz.

— Igen is, mindjárt, mindjárt.

A szigorú háziúr távozott, a szegény család pedig nagy zavarban maradt ott. Hiszen igaza van a háziurnak, nagy hálával tartoznak neki, mert ingyen adja neki azt a kis lakást, csak holmi házi munkát

... KIS FÁCSKÁT VITT. (Lásd a 394. lapon.)

kiván tőlök. Máskor szívesen végezték is, csak most ne kíváná.

— Jaj! csak még egy kicsit várt volna, sohajtott az anya. Most már mit

csináljunk? Itt a kész munkánk, melyért egy kis pénzt kapnánk és nem vihetjük haza. A házi úr bizonyosan lesi, teljesítjük-e rögtön a parancsát.

a szegény
radt ott.
agy hálá-
dja neki
munkát

lyért
etjük
esit-

— Csak Imruska egy kicsit nagyobb
volna, hogy elvihetné! sóhajtá Juliska.

— El is viszem! szólalt meg Im-
ruska. Tudom én, hova kell vinni. Ott

... BARÁTSÁGGAL FOGADTÁK A SZEGÉNYEKET. (Lásd a 395. lapom.)

voltam anyáskámmal, mikor a bábukat
elhoztuk.

A kis fiu, bár kicsike kis fiu volt,
azt már meg tudta érteni, milyen baj van

itt. És csakugyan tudta is, hova, merre köll menni. Az olyan szegény kis gyermekek nem igen kényesek ám, hamar megtanulják, ami szükséges.

Juliska és anyja egészen megvigasztalódtak. Csakugyan, Imruska elvégezheti. Felöltöztették a pompás két bábut, gondosan berakták egy kézi kosárba s a kis fiunak jól a lelkére kötötték, hogy sehol meg ne álljon, míg a Kormosné asszonyság házához nem ér, ott pedig magának Kormosné asszonyságnak adja át a kosarat. Aztán pénzt fog kapni, azzal egyenesen szaladjon haza.

— Ha jól elvégzed, szólt a mama, neked is lesz szép Karácsony-estéd. Juliska majd elvezet valahová, a hol öröm vár reád.

Igy aztán kiki ment a dolgára, de bizonyosan Imruska a legnagyobb gondtal és iparkodással. Tudta ő azt, hogy fontos dolog van rá bizva. Meg is mutatja, hogy ha ő még kis fiu is, hasznára lehet a jó mamának. És ha jól elvégzi, talán még ő hozzá is ellátogat a Jézuska. Nem is félt, hogy kissé messzebbre kellett menni a háztól. Vele volt Vidor, a hű és bátor kutyácskájok. Nem ijed az meg akármitől.

Mialatt Imruska hiven és pontosan ballagott a célja felé, Juliska is hozzá látott a maga terhes munkájához és söpörgette a ház előtt a havat. Javában dolgozott, mikor egy nyájas arcú asszonyság jött arra, oldalán egy kis fiuval, ki cserépbe ültetett kis fácskát vitt a kezében. (Lásd a képet a 372. lapon.)

— Juliska, készen lesz-é, amit megrendeltem? kérdé nyájasan az uri asszony.

— Oh, már készen is van, el is küdtük, épen most indult vele a kis testvérem.

— Ejnye, sajnálom, hogy otthon nem talál. No de se baj, meghagytam a cselédemnek, hogy a ki hozza, várjon; nem igen sokára otthon leszek. Most az iskolába megyek Andorkával, ő is részt akar venni a szegény kis gyermekek ünnepében. Majd szépen elrendezzük a tanító urral. Mihelyt haza tér kis testvéred, vezesétek oda. Őt is följegyezték azok közé, a kik megjelenhetnek.

— Ott lesz bizonyosan!

Az uri asszony, a ki nem volt más, mint a nemes szivü Kormosné, odább sétált, hogy mielőbb elvégezze a dolgát. Szép és jó ügyben járt. Abban, hogy ezen a kedves, szent Karácsony-estén örömet szerezzen olyanoknak, akik máskülönb szomoruan töltenék ezt az estét, mely másoknak annyi édes boldogságot hoz.

Mert sokan vannak ám ilyenek, szegény gyermekek, akik bár milyen jók, akár milyen engedelmesek, mégsem számíthatnak boldog Karácsonyra. Tudta ezt a derék fiatal tanító és elhatározta, hogy a maga környékén boldog estét szerez néhány szegény gyermeknek. Vannak jószivü gazdag emberek, azok majd segítik. Az iskola egyik termében több asztalon felállítanak karácsonyfákat, ajándékokból össze gyűtenek mindenféle apróságot, aminek a szegény gyermekek megörülnek és így ezeknek is vidám órájuk lesz. Talált is a derék tanító több jó embert, ki teljesítette kérését. És ugy rendezték a dolgot, hogy azok a boldogabb gyermekek, kik otthon jólétben és bőségben élnek, szintén legyenek jelen a kis ünnepélynél, ők osszák ki az ajándékot szegényebb társaik közt és aztán menjenek haza, a hol már mindegyi-

ket várja a maga külön karácsonyfája. A mamák még örültek ennek, mert így a kicsinyek távol lesznek éppen akkor, mikor nincs rájuk szükség otthon. Jobban el lehet otthon rendezni a karácsonyfát az apró meglepetésekkel.

Kormosné is azok közt volt, a kik ezt a jótettet elsősegítették s a kis Andorkának is nagy öröme telt benne. Idősebbik két testvére, Irén és Béla, már nagyobbak tartotta magát, hogysen odamenjen a szegény kicsinyek közé.

És a kis Imruska meg azok közt volt, a kiket a tanító kiszemelt, hogy részök legyen az örömben. Mert nemcsak nagyon szegény fiucska volt, hanem nagyon kedves és jó gyermek is. Ezért mondta Kormosné az imént Juliskának, hogy idején vezesse oda kis testvérét.

De hát sok történik a világon más-kép, mint ahogy az ember a legjobb szándékkal kitervezi.

Kormosné, mikor nem igen sok idő múlva haza tért, hozzáfogott otthon a karácsonyfa elrendezéséhez. Amint a különféle szép ajándékokat kirakosgatta, eszébe jutott valami.

— Ohó! Az Irénke két diszbábujá! Az a hanyag szobaleány bizonyosan kint heverteti valahol.

De a szobaleány nem tudott semmit a bábukról. Hiába mondta asszonya, hogy egy kis fiu hozta. Nem járt itt semmiféle kis fiu, nem hozott senki semmit.

— No, talán elkószál valamerre. Majd elhozza. Jó kis fiu, meg lehet bizni benne.

De biz Imruskát csak hiába várták. Pedig sokféle várták. Ott az iskola szépen

kivilágított termében is, a hol már gyülekeztek a gyermekek. Ott persze nem sokan törődtek vele. Ott nagy öröm volt és vig-ság. A gazdagabb uri gyermekek nyájas barátsággal fogadták a szegényeket (Lásd a képet a 393. lapon.) Eljöttek mind, a kik meg voltak hiva. Csak Imruska nem jött. S a jószivü tanító éppen ezt sajnálta legjobban.

— Szegény fiucska! Elesett az örömtől. Bizonyosan megbetegedett és otthon busul.

De otthon sem busult. Anyja és testvére már talán azt sem bánták volna, ha betegen fekszik otthon, csak otthon volna. De hiába várták. Nem jött. Még gondolkoztak, hogy induljanak-e a keresésére, mikor a Kormosné szobaleánya jött, követelve a megrendelt bábukat. Mert Imruska nem volt ott, nem adta át. Senki sem látta.

Szomorú lett a Karácsonyest ott a szegény özvegy asszony szobácskájában. De amott a gazdag Kormosné asszonynál sem voltak igazán vigan. Kivált Irénke és Béla nagyon szótlanak és kedvetlenek voltak. Pedig a karácsonyfa alatt volt sokféle szép ajándék s a mama így szólt:

— No, Irénkém, hiszen nem olyan nagy baj... majd megkapod a bábukat is. Az a kis Imruska elkószál valahol, de majd csak előkerül. Meg nem foghatom ugyan, mi történt vele, mert Andorka azt mondja, hogy nem volt ott az iskolai karácsonyfánál, az anyja meg már kétszer is kérdezősködött, nem jött-e ide, mert otthon nem látták délután óta. Remélem, nem érte valami baj.

Irén és Béla egymásra néztek, mintha szólni akartak volna valamit. De aztán

mégsem szóltak. Minek? Hátha nem tudja meg senki, mi történt? Minek rontsák el az esti mulatságukat? Igyekeztek tehát, hogy vidámnak látszassanak. De nem akart sikerülni.

Hanem hát hová lett Imruska?

Ő bizony jó messze járt, jóformán maga sem tudta hol, sőt azt is csak bajosan tudta megmagyarázni, hogyan jutott oda.

Mikor hazulról a kosárba fektetett szép bábukkal, oldalán a Vidor kutyával, megindult, szépen és szaporán haladt a czélja felé. El is jutott a házhoz minden baj nélkül és befordult a kapu alá. De ott aztán váratlan akadályba botlott bele.

Vidám kacagás hangzott az udvarról: egy már nagyocská fiú és egy leány dobálózott ott hólabdával. De hirtelen abba hagyták.

— Ni, az Imruska! szólt a fiú, a ki nem volt más, mint Béla. Mit hoztál?

Imruska pontosan az eszében tartotta, amit anyja parancsolt.

— Azt nem mondhatom meg. Csak a nagyságos asszonynak adhatom át.

— A mama nincs itthon, hát csak add ide, szólt Irénke.

— Nem szabad.

— Dehogyan szabad. Ugy is tudjuk, hogy a karácsonyfára való valami van a kosárban. No, add ide szaporán.

— Nem adhatom, nem szabad.

S Imruska hátra huzódott. Béla és Irénke pedig a kosár után kapkodtak. Már ezt a hú kis Vidor kutya nem nézhette nyugodtan és vitézül védelmére kelt a kis gazdájának. Az igaz, hogy csak ugatással, mert a szelíd kis állat a világért

sem mart volna meg senkit. De Béla és Irénke már az ugatástól is meghökkentek és talán abba hagyták volna a rossz csinyt, ha váratlanul segítséget nem kapnak.

A kis Vidor kaffogására ugyanis egyszerre dühös ugatás felelt az udvar felől s egy hatalmas ujfundlandi kutya rontott elő. Béla, amint megpillantotta, nagyot kacagott s diadalmasan kiáltá:

— Nagyon jól van Nero! Nézd ezt a kosarat, fogd meg!

Az okos ujfundlandi kutya mindjárt megértette és rohant a kosár felé. Csak-hogy már ezt Imruska nem várta meg. Nem volt ő gyáva, félénk fiúcska, de volt annyi esze, hogy ilyen hatalmas kutyával nem állhat szembe. Hát bizony ha szégyen is a futás, de hasznos — Imruska a Vidorral együtt kifutott az utcára és menekülni akart.

Persze, hiába akart. A hatalmas kutya egy pár ugrással utól érte és megkapta a kosár fogóját, melyet Imruska is keményen tartott. Nem eresztette egyik sem. Huzakodtak, a kutya morgott hozzá, Imruska kiáltozott, a kis Vidor vitézül kaffogva ugrándozott, a kapu alatt pedig Béla és Irénke nagyot nevettek. Gyorsan össze szaladtak az emberek, hogy lássák, miféle zenebona az? A legtöbben nevettek rajta, de egy falusias öltözetű öreges ember nem nevetett, hanem segítségére sietett a kis fiúnak. Megfogta a kosarat, a botjával pedig nagyot ütött a kutyára, úgy hogy ez eleresztette a kosarat, mely az idegen kezében maradt. S amint a nagy kutyának roszra fordult a dolga, a kis Vidor még vitézebbül kaffogott reá. Ezt pedig a hatalmas ujfundlandi nem tűrhette. A bottal

nem volt kedve szembe szállni, de a kis ellenséggel, úgy gondolta, könnyebben végezhet. Mérgesen rárontott hát a kis kutyára, hogy agyon marja. Csakhogy ez meg a kis Vidornak nem volt inyére, így hát inkább futásnak eredt. A nagy kutya utána.

Imruska látta hű kísérlőjének veszedelmét és természetesen nem hagyhatta cserben. Futott utánok, hogy megvédelmezze Vidort. Jó is volt, hogy nem késett, mert az erős nagy kutya már éppen legyűrte a kis ellenséget és talán agyonmarta volna; de Imruska hirtelen egy

NAGYON MEGÖRÜLT. (Lásd a 398. lapon.)

nagy csomó havat fölkapva, úgy a szemek közé vágta a kutyának, hogy ez se látott, se hallott, hanem megrettenve és vonítva elfutott.

— Így ni! szólt Imruska elégedetten. Most már nincsen semmi baj, Vidorkám.

Azaz hogy volt bizony nagy baj. A mint kissé kifujta magából a fáradságot

és ijedelmet, eszébe jutottak a bábuk. Hamarjában alig jutott eszébe, hova is tette. Vissza kell menni három vagy négy utcán oda, a hol a harcz kezdődött. Csak most vette észre Imruska, mily messzire futott el kis kutyája után. No de visszatalált. Csakhogy hiába nézegett ott szét, nem volt ott többé senki

azok közül, a kik előbb össze csoportosultak. Sietős dolga van ilyenkor minden embernek.

Nagyot nézett és nagyot gondolkozott a kis fiu. Hová lettek a gyönyörű bábuk? Nincs mit fölvenni Kormosné asszonysághoz! De haza meg hogy menjen? El sem hiszik neki, ha elmondja, mi történt, hogy a drága szép bábuk eltűntek. Most már mit tegyen!

Igen, ha ő hozzá is ellátogatna a kis Jézuska, akkor könnyen segíthetnének. Ő megkérné a Jézuskát, hogy neki magának ne adjon semmit, csak hozzon két olyan szép bábút, a melyet a mama csinált, hogy elvihessék Kormosné asszonyhoz, mert különben nagy baj lesz.

— Ezt bizony megtehetné a Jézuska... talán meg is tenné... töprenkedett a kis fiu. Ha oda mennék az erdőcskébe, a honnan a karácsonyfákat hozza... talán még ott is találnám, mert csak este indul utra... és mindjárt ott megkérném, hogy egyik fácskára tegyen olyan két szép bábút... Megyek is! Gyere, Vidor!

És megindultak. Hogy kiértek a városból, mélyen kellett gázolni a hóban, ami nem volt kellemes séta. De Imruska nem törődött vele. Vidornak pedig nem ártott a hó. El is jutottak az erdőbe.

De itt aztán nagyon csalódottan nézett Imruska körül. Volt ott fa sok és sokféle, kicsi, nagy; de semmi nyoma annak, hogy a Jézuska karácsonyfának szánta volna valamelyiket. Legföljebb ráfagyott hó nyomta az ágakat. Juliska talán csalódott is... nem ebben az erdőben szokott a Jézuska járni.

De Imruska jó ideig csak járt, kelt, bolygott az erdőben: hátha mégis célhoz jut? Hiába! Végre is belátta, hogy nem jó helyen jár. Vagy pedig a Jézuska nem akar rajta segíteni, azért nem lát semmit.

— Oh, pedig olyan szépen kérném! És... és nem is voltam rossz, igazán úgy akartam mindent végezni, a hogy anyácskám meghagyta. Oh, jó kis Jézuska, mért nem akarsz segíteni!

Hasztalan volt a sóhajtása, nagy szomoruan bele nyugodott, hogy a Jézuska nem segít rajta. Ő legalább úgy hitte, és most már csak arra gondolt, hogy haza jusson, mert majd azért is megharagszik az anyja, hogy oly sokáig oda jár.

Csakhogy haza találni nem volt oly könnyű dolog. Annyi felé bolyongott az erdőben, hogy most már nem tudta, merre jut ki belőle. De ezen hiába törte a fejét, hát inkább csak ment egyenesen. Nem is hiába. Az erdő nem volt valami nagyon nagy s Imruska egyszerre csak kint volt az erdőszélén. A nap épen lenyugvóban volt s utolsó ragyogó sugarait hinté a téli tájra. S nem messze a szemközti domboldalon házak látszottak.

Nagyon megörült ennek Imruska. (Lásd a képet a 397. lapon.) Nem tudta ugyan, miféle falu ez; de mindegy. Majd akad ott is jó ember, a ki utba igazítja, merre köll mennie, hogy leghamarabb haza jusson. Bár a sok gyaloglásban már ugyancsak elfáradt, mégis szinte futva ment a falu felé, Vidor pedig vigan kaffogott. Mert ő is jobb szeretett házak körül sétálgatni, mint abban az elhagyott erdőben.

Nem sokára el is jutottak a házak közé s Imruska azon gondolkozott, melyikbe nyisson be. Még nem szánta el magát, mikor egy öreges embert látott közeledni. Imruskának úgy rémlett, mintha már látta volna valahol ezt a barátságos képű embert; de nem birt hamarjában vissza emlékezni, hogy hol. Az öreges ember is figyelmesen nézte a kis fiut s hamarabb ráismert.

— Csakugyan... ez az a kis fiu. Hallod-e, fiacskám, hogy kerültél te ide, mit keresel te itt ezen a tájon? Hiszen te a városból való vagy.

— Igenis... de itt jártam az erdőben...

— Hát ott ugyan mi keresni valód lehetett?

— A Jézuskát kerestem... meg akartam kérni, szerezzé vissza a két bábut... szegény jó anyácskámnak olyan nagy kára lesz...

— Jöszte csak, kis fiam. Én már ugy félig értem a dolgodat. De mondd el szépen elejétől végig. Majd aztán én is mondok valamit.

Imruska meglehetősen értelmesen elmondta az egészet, ami vele történt s a gazda ember meghatottan hallgatta.

— Jó fiucska vagy, ép oly jó, mint a milyen büntetésre méltók azok ketten, kik a nagy kutyát reád uszították. De azt ne hidd, hogy hiába fohászoktál a jó Jézuskához. Ő vezetett téged az erdőbe, onnan ide, éppen én hozzám. Hát nem ismersz reám?

Imruska csak nézte.

— Valahol láttam... de nem tudom.

— Majd eszedbe jut, ha meglátod a kosárcádat. Én voltam az, aki elvettem tőled azt a nagy kutyát s kezemben maradt a kosárcái. Te aztán elfutottál s én jó ideig vártalak. De sokáig nem maradhattam, mert haza kellett sietnem, hogy idején itthon legyen, amit a magam gyerekei számára vásároltam. Nem tehettem egyebet, mint hogy elhoztam a kosárcáát is és holnap akartam visszavinni, hogy majd utána lássak, kinek van jussa hozzá. De most már nem várunk holnapig, nem engedem, hogy ezen a szent Estén ilyen jó kis fiunak és szegény anyjának szomorúsága legyen. Jőjj be hozzám, kissé meg köll melegedned, egy kis harapni való is jó lesz. Aztán indulunk. Kocsin hamar megjárjuk.

Este odabent a városban Kormosné asszony házában még együtt voltak kelletlen kedvvel a karácsonyfa körül, mikor a szobaleány belépett és kihivta a házi asszonyt. Az előszobában Imruska állt derék öreg barátjával. Aztán Kormosné asszony is megtudott mindent. Most már értette azt is, hogy Irén és Béla mért olyan kedvetlenek és zavarodottak egész este.

És még inkább megzavarodtak, mikor azt látták, hogy nyilik az ajtó s a mama Imruskával lép be, Imruska pedig karján a kosárcáival. A kis fiu nem tudta: miért kell neki bemennie oda a fényes szobába, a ragyogó, csillogó karácsonyfa-hoz; odakint is átadhatta volna a kosarat. Megtudta mindjárt, mert Kormosné igen komolyan így szólt:

— Irén, Béla! Ráismertek-e erre a szegény fiucskára? Mindent tudok. De ti nem tudjátok, hogy durva pajkossággal

és engedetlenséggel milyen veszedelmet és szomorúságot okoztatok. Szerencsére a Gondviselés örködött e jó kis fiu fölött s jóra vezérelte. És mert miattatok elmaradt az iskolai karácsonyfától, most itt abból, ami nektek volt szánva, az övé lesz, ami csak való neki. Itt fog ma este mulatni, ide hivatom jó anyját és testvérét. És ha ti belátjátok hibátokat és bocsánatot nyertek tőlök, akkor én is megbocsátok.

Irén és Béla szégyenkezve és őszinte megbánással kértek bocsánatot a mamától is, Imruskától is, azután meg az Imruska anyjától és testvérétől, kik oly nagy aggodalomban és szomorúságban voltak néhány óráig, de most aztán annál inkább örültek és jószívvvel készségesen megbocsátottak.

Kis idő mulva most már aztán igazi jó kedv és boldogság uralkodott a szép karácsonyfa körül s a gyermekek vidáman játszottak. Jó későn tértek Imruskáék haza, megrakodva ajándékkal s még pénzzel is, úgy hogy a szegény jó anyának egyelőre nem voltak gondjai. Imruska pedig szépet, boldogot álmodott a boldogra fordult szép Karácsonyest után.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXVII. kötet 22-dik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

Ákos írónja kék.

Helyesen fejtették meg: Nagy Margit, Posztóczky Margit, Wolfinger Elza, Both Elza, Jenke és Benigna, Nagy-Perkátai zárdai növendékek, Brüll testvérek, Schwartz Áron, Schlichter Emma és Misi, Szőke Jolán, Etel és Margit, Karsai Magda, Kenessey Ilona, Belgráder Margit, Pál és Gizike, Berketz Gizella, Piukovich Győzőke, Stern Ilona, Irma és Sándor, Beóthy

Margit, Kiss Paula, Maller Margit és Imre, Szily Irma, Schlesinger Felix, Bernát Emil és Dezső, Uferbach Gizella, Lamm Zsiga, Silberstein Rosa és Ferencz, Heszler Ákos, Visontai Ilonka, Patay testvérek, Apáth Flóra, Záborszky Anna, Pick Margit (hiányosan), Führer Ilonka, Kaltneker testvérek, Tusák Angyalka, ifj Szilágyi Imre, Messer Rudolf, Schaar Elemér és Kornél, Zalay Ilonka és Béla, Buzáth Mariska és Jolán, Felner Ilona, Polgár Mariska, Reich Olga, Murárik Bercezi, Csergő Lenke, Ilona és Gabi, Bauer Béla, Gerő Jolán, Surgóth Gyula (hiányosan), Horváth Jolán, Kiszely Lehel és Nuzzi, Mäder testvérek, Béldi Elise, Madarász Mariska és Olga, Prámer Anna és Mariska, Sztankovics Anikó, Hoódy Duczi, Kaprinaj Margit, A szombathelyi polg. leányiskola IV. osztályának növendékei, Moesz Etelka és Bella, Sugár Katicza és Márta, Geisz Tibor, ifj. Dömötör Bertalan, Popper Ida, Jansza Paula, Molnár Adélka és Guszti, Szeder Annuska, ifj. Szüts Jenő, Magyar Margit, Harsányi Serena, L. Eördögh Margit és Árpád.

*

A »KIS LAP« XXXVII. köt. 22-dik számában közölt kockás találós kérdés megfejtése:

Tíz.

Helyesen fejtették meg: Polgár Mariska, Reich Olga, Kenessey Ilona, Hubertus Klárika és Bandi, Moretti Barnabás, Szeredás Attila, Joó Dénes, Kulcsár Andris, Patay testvérek, Visontai Ilonka, Führer Ilonka, Tusák Angyalka, Felner Ilona (hiányosan), Buzáth Mariska és Jolán (hiányosan), Bernáth Emil és Dezső, Uferbach Gizella, Messer Rudolf, Schaar Elemér és Kornél, ifj. Szilágyi Imre, Lamm Zsiga, Murárik Bercezi, Schwartz Áron, Csergő Lenke, Ilona és Gabi, Bauer Béla, Molnár Adélka és Guszti, Beck Blanca, Kiszely Lehel és Nuzzi, Sztankovics Anikó, Kaprinaj Margit, Sugár Katicza és Márta, ifj. Szüts Jenő, Szegheő Mariska.

*

A »Kis Lap« XXXVII. kötet 21-dik számában közölt rejtvények megfejtését utólag még beküldték: Hérics Jolán, Grün Berta, Schwartz Áron, Csergő Lenke, Ilona és Gabi, Horváth Jolán, A szombathelyi polg. leányiskola IV. osztályának növendékei, Koncs (Konev) Irén, Lachenbacher Jenny és Grimm (Grünne, Grüner?) Malvine, (a névnek olvasható írása nem ártana. F. b.) Ponori Margit, Hoódy Duczi, Geisz Tibor, Szeszler József (hiányosan).

(Folytatása a mellékleten.)

KOCZKÁS BETÜREJTVÉNY.

f	á	k	a	r	k	es	e	r
a	l	a	r	l	a	m	l	
á	i	a	d	k	m	e		
o	i	cs	gy	o	b			
sz	r	ny	e	gy				
ü	e	ó	ü					
e	n	ny						
u	f							
i								

Ezen betűk a koczkában úgy helyezendők el, hogy az első vízszintes sor és a függőleges sorok kezdő betűiből felülről lefelé az tűnjön ki, mit a gyermekek oly nagyon várnak, 2-ik: alföldi megye. 3-ik: fűrtös piros gyümölcs. 4-ik: ezen hálunk. 5-ik: szárnyas házi állatot kis korában nevezünk így. 6-ik: metsző szerszám. 7-ik: félénk állat. 8-ik: mezőn van legtöbb. 9-ik: egy magánhangzó.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Gf. Pongrácz Micza. Az arczkép olyan kitüntetés, melyben csupán érdemes férfiakat, jeles nőket részeltet az újságlap, néha még gyermekeket is, ha ez szokatlan nagy tehetségével, vagy történelmi jelentőségével a rendes fölé emelkedik. Mozart, a nagy zeneköltő p., volt az a nagyság, aki már kis fiu korában tünt fel lángelméje következtében. Ha volna ma hozzáfogható gyermek a világon, bizonyára közölném arczképét. Nagyra hívatott kis fiucska Spanyolországban ez idő szerinti királya XII. Alfonz, akinek arczképe a XXXVII. köt. 20-ik számában meg is jelent. Am a te hugoskád, bármily »kedves és jó lányka«, még nem válthatott jogot az ilyen ritka megkülönböztetésre. Szükké válna a »K. L.«, ha minden kedves és jó leányka arczképét kiadnám benne. Amugy igenis jelentek már meg valamely fiucska, leányka vonásai, de nem kitüntetésképp, hanem mivel a fénykép egy lerajzolásra alkalmas arczot és alakot nyújtott a művésznek. De ezek való nevök elhallgatásával jelentek

meg. — **Királyfi Géza.** Gyakorlatnak, nemes szórakozásnak megjárja, de a közlésre még nem való. — **Oláh Birike, Schönwald Albert.** Ha egyszer el vannak fogadva, meg is jelennek. De ne feledjétek, hogy elöttetek már mások régebben küldöttek be hasonlót s hogy a »K. L.« hetenkint csak egyet lép. — **Szitányi Elemér.** Ügyes, besoroztam. — **Riszdorfer Erzsike.** Megilletődéssel olvasom leveledben, hogy a vörhenynek, torok-gyíknak annyi gyermek esik áldozatul. Legyen is gondod magadra az ilyen veszélyes szomszédságban. — **Halász Pál és Tibor.** A küldeményt köszönettel vettem s illető helyen át is szolgáltattam. Szorgalmatokat s a gondosan irt levelet örvendve veszem tudomásul. — **Wetzel György.** »Juhászbojtárodnak« sohasem hallottam hírét, valamint »Török világ Magyarország« című munkád is ösmeretlen előttem. Azt előbb olvasni kell, csak aztán mondhatok felőle véleményt. — **Proszvimmer Béla.** Nagyon is könnyű. Fogasabbat küldj. — **Schlichter testvérek.** A péntek immáron csütörtökre csusszant vissza. A déli órákban (12-1) ott letek s örömmel fogadlak. A szomszéd kis beteg, hála az Égnek, tul van a bajon. Kár lett volna a kedves fiucskaért. — **Kaltneker testv.** Egy-egy szükséges törlés nem jelent még hanyagságot. Hároman írjátok alá a levelet, melyben csak egy a beszélő személy. Már ez inkább gond... mondok: szórakozottság. — **Bochkor Andris, Kohn Armin.** Meg fogaak jelenni. — **T. J.** (K. nevenapjához.) Magyarán: Nevenapjára. Fáradtságunkat, mellyel írásáról lekapartuk a sok homokot, nem jutalmazta meg a vers, melyet alatta leltünk. Inkább valami játékkal ajándékozza meg a kis leányt, mint hogy neve napját ilyen versezzel keserítse meg. — **Auer Margit.** Sorát ejtem. — **Führer testv.** Nem lehetetlen, hogy kívánságtok a jövő negyedben beteljesedik. — **Flack Flóra.** Mi az, amit megtekintés végett beküldöttél hozzám? Leveledben semmi nyomát sem leltem. — **Edith.** Érdeklődéssel olvastam a két kis pajkosnak viselt dolgait. Zsenge vadgesztenye-fácskára mászni! — ki hallott ilyet? Vagy igen: Rontó Palkó s Vad Laczi urfiak cselekedtek már hasonlót. A Jani doktorka, aki tehetetlen állt a megrongált fa előtt, méltán bámulhatta Pali bácsit, aki sem csirizzel, sem levéllel, hanem oltó viasszal kente be a fácska sebet, mely, reméljük, szerencsésen be is fog hegedni. — **Surgóth Aladár.** Ügyes. A közlendők sorába tettem. — **Silberstein testv.** Az egyes sorok tartalmának jellemzése feladványotokból kimaradt. Ezzel kiegészítve küldjétek be még egyszer. — **Visontai Honka.** Szívesen látlak csütörtökön délbén. — **Toth Jolan.** Ha a ti kutyátok örökre fogadta volna a szomszéd kutyának árván maradt kölykeit: leírásodat közöltem

volna. De az, hogy a szomszéd kutyát agyonmarta, kölykeit meg fölfalta, ezt bizony nem érdemes elbeszélni. Tán ha valami érdekesebbet figyelsz meg, azt ird le s küldjed be. — **Halász Andor.** Megrajzoltatom. — **Pottyondy testv.** Egyig mind beválnának, ha éppen mindegyiknek külön-külön nem volna egy kis bibéje. Az 1-ső számuba az *ny* két betűnek van véve; a 2-ik számúnak közlését tiltja a szerénység; a 3-ik sz. már megjelent, s a 4-ik oly példaszót idéz, mely nem igen járatos. Én legalább nem ismertem s néhány éltesebb magyar író, akiket megkérdeztem, szintén nem hallották még. Ha ez apró hiányokon tudtok segíteni, küldjétek be még egyszer. — **Szövoda Olga.** A »*Kis Értesítő.*« meghozta kérdésre a választ. — **Schlichter Misi.** Örülök a kedvező változásnak. — **Perkátá.** A zárdai növendékek együttes leveleinek ki az írója? Azért kérdezem, hogy takaros írását megdicsérjem. — **Onory Béla.** Úgyancsak nekem rontasz, kis vitézem, mért ott hagytam abba a »Sastoll« folytatását, a hol legérdekesebb. Pedig lásd öcsikém, megvan ennek az ő haszna: megtanít a türelemre, amelyre az életben nagy szükséged lesz. Meg aztán: vegyük-tegyük, a »Sastoll« című elbeszélés akkora volna, hogy csak 10—15 számba térne bele — hát akkor te egész könyvet követelnél? — **Szűts Olga.** Lám, szívből fakadt soraid mily nagy eredménnyel jártak! — *Több levélről a jövő számban.*

Jótekonyság. *)

Az éhező és fázó iskolajáró gyermekek részére: Glatz testvérek 2 frt, Weisz Juliska és Károly 1 frt, Kenessey testv. 1 frt 50 kr., b. Vay Margit, Zetti, Ella és M... (a név olvashatatlan) 4 frt., Beksics Alexa 3 frt., Stern Aranka és Etelka 1 frt., Wolfinger Elza 1 frt., Seifensieder Ella és Jolán 50 kr., Szily Erzsike 2 frt 14 kr., a vácsi siketnéma inté-

*) Szívemnek igaz öröme Szűts Olga olvasó-társatok meleg fölszólítására annyi felől érkeztek a szegény festő és családja részére a ti könyvradományaitok, hogy már néhány nap múltán Hevessyné-Sikor Margit asszony címén 50 frtot küldhettem föl. De mert kivületek is sok jótét lélek részleteté bő támogatásban e családot úgy, hogy már nemcsak az inségen van túl, de lételét egy időre biztosítva is látja: a nevezett őszegen felül befolyó adakozásokat ismét az éhező és fázó iskolás-gyermekeknek juttatom, ami, úgy reménylem, megfelel a ti jó szívetek érzelmeinek is.

Forgó bácsi.

zet V. oszt. 2 frt., *) Milbek Gizella gyűjtése 3 frt. (Egyes adakozók: Brotdszki Janka 30 kr., Fürst Margit 20 kr., Bauer Frida 30 kr., Kutas Margit 10 kr., Hannibal Mariska 10 kr., Kárpáti Eszter 20 kr., Szili Margit 20 kr., Lederer Mariska 10 kr., K. 20 kr., K. 10 kr., Z. 20 kr., Milbek Gizella 1 frt.,) Drozsa Alfred és Manó 1 frt., Beöthy Margit 1 frt., Kricsfalusy Mária és Margit 2 frt., a kis Málka és dadája 1 frt 60 kr., Deutsch Laczika 1 frt., Finitzer Gizella 50 kr., Garai Margit 1 frt., Mayer Hedvig gyűjtése 5 frt: (Papa 1 frt., Mama 1 frt., Kisasszony 1 frt., Lajos 1 frt., Heky 1 frt.)

Ez adományok a »*Nemzet*« című napi lapban vannak kimutatva.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.

*) Az e küldemény kapcsán hozzám küldött szépen fogalmazott s szépen írott levélből hadd álljon itt a következő részlet: »Szegények vagyunk, többet nem küldhetünk. Kivánjuk, hogy sokan érezzenek velünk.« (Ami hála Istennek s a felebaráti szeretet dicsére, be is következett. — *F. b.*)

Kis Értesítő.

Igazi bő áldása a szebbnél szebb gyermek-könyveknek jelent meg a *Lampel R. (Wodiáner F. és jai)* kiadásában is. »*Mindenféle állatképek jóra való apró népek.*« Ez a címe egy, a híres Leutemanntól eredő, gyönyörűen színezett képekkel teli könyvnek. Méltóan sorakoznak e képekhez azok a kedves gyermekversikék is, melyekkel a könyvet Radó Antal, a »Magyar Ifjuság« szerkesztője látta el. Ára 1 ft 20. — *Képes könyvek dolgában* a kiadók legnagyobb része csupán azokra a szülőkre gondolt, kik nem sajnálnak és bírnak is 2—3 forintot adni egy-egy képes könyvért. Ez a czég nem feledkezett meg azokról sem, kiknek ennyi kiadásra nem telik, s adott ki egy egész esomólcó képeskönyvet, melyek *darabját csak 20 kr.-ért árulják.* De ne higye senki, hogy ezért aztán silány képeket, rossz szöveget kap a vevő. — »*Ne tépd el!*« Hányszor figyelmezteti így a kicsi Juliskát vagy Laczikát a jó édes

mama! Mert bizony az apró népek szeretik bár, de nem nagyon kímélik a képes könyvet és szinte villog a szemök az örömtől, ha szaggathatják. Ezt a Rontó Pál-munkájukat majdnem

lehetetlenné teszik a rendkívül vastag kemény papirosra nyomtatott képek. Ilyenek a »Vadász-képek«, az »Állatszeliidítők«, az »Utazás a világ körül«. *Darabonként 1 frt, 20 kr.*

A „Kis Lap“ t. előfizetőihez!

Z év végének közeledésével újra határponthoz közeledünk, melynél a „Kis Lap“ egy újabb kötete ér véget, sorakozva mint harminczhetedik kötet abba a tekintélyes könyvtárba, melyet a megelőző kötetekkel együtt alkot.

Midőn a következő, immár **harmincznyolczadik** kötet folyamához hívom gyülekezésre kis hiveim nagy seregét, kevés szóval tehetem ezt. A „Kis Lap“ nem szorul többé arra, hogy ajánlja magát. Fennállásának már huszadik évéhez közeledik s két évtized hosszú ideje alatt olyan helyet vívott ki a magyar gyermek-irodalomban, melyre joggal büszkén tekinthet. E hosszú idő alatt sok más próbálkozás történt, de elmúlt, míg a Forgó bácsi „Kis Lap“-ja folyton gyarapodva, erősödve megmaradt a magyar gyermekvilág kedves barátjának, ki oktattva szórakoztatja kis hiveit, vezeti őket jóra, hasznosra olyan uton, melyen haladniok nem fáradság, hanem élvezet és pihenés.

Ezen a biztos, jó ösvényen fog a „Kis Lap“ tovább is haladni, jól tudva, hogy itt híven kitartanak mellette kis olvasói, kiket Forgó bácsitól ma már hiába próbálna valaki eltántorítani. A két évtizedes mult kezessége a jövőnek s ma már a felnőttek egész nemzedéke terjeszti az ifjabbak közt a „Kis Lap“-ot, örömmel gondolva vissza arra az időre, melyben a „Kis Lap“ az ő gyermekéveiknek is kedves fölvidítőja volt.

Az újévvel kezdődő új kötetre gondoskodtam egy ép oly érdekes, mint tanulságos **hosszabb elbeszélésről**, mely kis olvasóim tetszését ép úgy meg fogja nyerni, mint „A grófkisasszony rokonai.“ **Kisebb elbeszélések, mesék** eljátszásra alkalmas **kis szindarabok** fogják a hosszabb elbeszélést kísélni, nagyrészt rajzokkal, ugyszintén ismeretterjesztő **kis cikkek**, rajzokkal kísért **költemények** s minden számban rejtvények, feladványok, tréfás kérdések. A **jótekonyság** rovatát, melynek útján a „Kis Lap“ jószívű kis olvasói már annyi könyvet szarítottak fel, annyi szenvedésen enyhítettek, ezental is nyitva tartom s **Forgó bácsi postája** mindig fentartja az érintkezést Forgó bácsi és kis hivei közt.

Nem kétkedem, hogy az új kötetnél mind együtt fogom találni kis hiveimet s velők sok új kis olvasót is. Régeinek, újnak egyformán szeretettel lesz ezental is viszont hiva

Forgó bácsi.

Tisztelettel kérjük a „Kis Lap“ t. előfizetőit, sziveskedjenek megrendeléseiket mielőbb beküldeni, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „Kis Lap“ előfizetési ára :

Negyedévre	1 frt 40 kr.
Félévre	2 „ 80 „
Egész évre	5 „ 60 „

Az előfizetési pénzek, melyeknek küldésénél legzélszerűbb a postai utalványok használata, a „Kis Lap“ kiadóhivatalához, (Budapest, Ferencziek tere, 3. sz., Athenaeum-épület) intézendők.

A „KIS LAP“ kiadó hivatala.

Karácsonyi és ujévi ajándéknak alkalmas Ifjusági iratok.

Az ATHENAEUM könyvkiadóhivatalában (Budapesten, Ferencziek-tere 3. sz.) s általa minden hiteles könyvárúsnál kaphatók:

Hoffmann Ferencz közkedvességü ifjusági iratai:

A tengeren túl.	A munka jutalma.
Vidor Ferkó.	A szenvedések iskolája.
A milliomos.	A testvérek.
Bűnhődés.	Anyai szeretet.
A becsület utja.	Az életbiztosítás.
A milyen az ur, olyan a szolgálója.	Az igazság napfényre jő.
A szokás hatalma.	Az Inka kincse.
Tiszteld atyádat és anyádat.	Egy fedél alatt.
A becsületszó.	Egy levél a Szentírásból.
A helgolandi fiu.	Hűség és álnokság.
A hű szív.	Ki mint vet, úgy arat.
A jó tett is meghozza kamatjait.	Királyfi.
A két hű barát.	Loango.
A magas északon.	Mylord Cat.
A megtért.	Próbák.
	Szegény és gazdag.

Ára egy-egy kemény táblába kötött s négy csinos képpel ellátott kötetkének 50 kr.

Hoffmann Ferencz. A tarka könyv. Százötven erkölcsi elbeszélés. Kis gyermekek számára. A 4-ik német kiadás után magyaritá egy gyermek-barát. 3-ik javított kiadás. *Nyolcz színes képpel. Kemény táblába kötve* 1 frt 80 kr.

Barthélemy. Az ifju Anacharsis utazása Görögországban. Barthélemy után a magyar ifjuság számára szerkeszté Hanthó Lajos. Színes kemény kötésben s több fametszetü képpel 1 frt 80 kr.

Ifjusági emléklapok. (Költemények, színmű és elbeszélések egy képpel.) Gyűjtötte *Füßy Tamás*. Színes táblába kötve 1 frt.

Kingsley Károly. A hősök. Görög tündérmesék. Angolból Pulszky Ágost. Egy könyomatu czimképpel. Diszkötésben vörös angol-vászonban, arany szegéllyel 2 frt 50 kr.

Remellay Gusztáv. Fény és boru. Tört. elbeszélések az ifjuság részére. Két könyomatu képpel. Színes kemény táblába kötve 1 frt 80 kr.

— Szent László király, történeti elbeszélés az ifjuság számára. Két képpel. Színes kemény táblába kötve 1 frt 80 kr.

A „KIS LAP” némely évfolyamainak számos szép képpel diszesített kötetei csinos kemény kötésben egyenkint 3 frt.

Schmid Kristóf általános elterjedt Ifjusági iratai:

A piros tojások.	Thalheim Etelka.
Mathild és Vilma.	A virágkedvelők.
A virágkosárka.	Klára. — A rózsató.
Eichenfels Henrik.	Timót és Philemon.
Tanulságos beszélykék.	Nándor. — A Wolfsbühl
Tannenburgi Róza.	melletti kápolna.
Eustachius.	Jozafát királyfi.
A jó Fridolin és a gonosz Detrik.	A piros és fehér rózsák.
A jó Örzse.	A vadon virágai. —
A báránka.	Lajos.
Paulina.	Schmid Kristóf élet- rajza. — Színjátékok.

Ára egy-egy csinos vörös vászonba kötött és egy képpel elátott kötetnek 70 kr.

Martin M. A természet három országa. A magyar ifjuság számára átdolgozta dr. Dulácska. 262 színes ábrával s fametszettel. Színes táblába kötve 2 frt 50 kr.

Ney F. Gyermekek könyve. Képekkel. Második bővített kiadás. Kemény diszkötésben. 30 színezett képpel s egy kórajzzal 1 frt 70 kr.

Marryat kapitány. Rüstig Zsigmond, a brémai kormányos. Uj Robinson, a magyar ifjuság számára fordítá dr. Dulácska Géza. 94 képpel. Kemény táblába kötve 2 frt.

Svanton-Belloc Luiza. Pierre és Pierette, a kis kéményseprők, vagy a csavargó élet veszélyei. A francia Akadémia által koszorozott pályamű. Az ötödik kiadás után fordította Sárkány J. F. Egy színezett képpel. Kemény táblába kötve 50 kr.

Történeti képes A, B, C. A magyar történet jelesebb királyai, vezérei s államférfiainak színezett alakjaival A, B, C. rendben. Kis honfiak és kis honleányok számára. Irta a Jókévdü bácsi. A képeket rajzolta Szemlér Mihály tanár. Színes kemény táblába kötve 60 kr.

Virágcsokor. (Vigjáték, költemények és elbeszélések egy képpel.) Emlékül jó gyermekeknek gyűjtötte *Füßy Tamás*. Színes táblába kötve 1 frt.

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület. Nyomtatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.